

второто пътувание, тя не можѣ вече да издържи, тѣгнѣха ѣ, както са видеше, колата, и тя падна клѣтката на одарѣтъ. Замислихъ са сега азъ още повече. Сѣда и глѣдамъ на лебеницата и на тоя пѣтъ, по който премина мушицата. . . . на изведнашъ като са трѣсна съ дланъ по челото. „Ахъ, глупаче, глупаче! си помислихъ азъ.—Защо ти до сега не можѣ да са усѣтишъ? . . . а? Ами ако е и земята така също околчеста, както и лебеницата, то тогава що? А що, ако лазишъ и ти по нея, като муха? . . . А ако е така, то тогава ти и сто години да ходишъ по нея напредъ и напредъ, то пакъ до крайтъ ѣ не можешъ да достигнешъ!“ Но и това не може да са каже. Ние не можеме да кажемъ, че лебеницата е безъ край. Тя има край, ала ние не знаеме дѣка е тоя край и дѣка ѣ е началото, защото тя е околчеста (търкалеста). Азъ мисла, че и на мухата са е чинило, че крайтъ на лебеницата е вече близо, и че и тя е мислила : ето, скоро ща да достигна до крайтъ. Ала тоя край са е отдалечѣвалъ отъ нея се по-нататакъ и по-нататакъ, и не можѣ мухата да намѣри крайтъ на лебеницата, дорде са не сгрумалѣса на земята. Не мога да ви разскажа за сичко, щото сжмъ азъ премислилъ въ онова време; не мога да ви разскажа джлго ли сжмъ сѣдѣлъ азъ тогава като шемеденъ на едно мѣсто; помна само това, че изведнашъ скокнахъ на краки и спуснахъ са да тичамъ на кадѣто очи глѣдатъ. Дотърчахъ до едно мѣсто и глѣдамъ около себѣ си,— глѣдамъ бостанъ и моя леля сжбира краставици. Азъ сѣднахъ срѣщо нея и глѣдамъ.